

БОЛОТЯНА ЛЮКРОЗА

(Фрагмент: Університетські роки.)

Червоний будинок охопив великий простір. Геометризував видноколо. Довжелезний мурований паркан того ж темночервоного кольору продовжував в обидва боки пряму лінію будинкових стін.

Я завжди тримався думки, що Університет треба уявляти собі таким, яким він вперше піднісся в творчій уяві архітекта: оголений простір, безмежне над ним небо й будівля!.. Уявою Беретті керувала мрія про велич, позбавлену пишності, але сповнену суворої нерухомоти. Крижана застиглість неруху, — такий був початковий задум.

Сторіччя тому — Університет ще знаходився поза містом. Він не належав місту. Він становив собою самодостатній, замкнений в собі світ, який не перебував у жадному зв'язку ні з чим. Виник він з наказу Миколи I, самодержавного монарха, абсолютного в своїй необмеженій волі. Так будовано палаци й касарні в Росії. Так збудований Університет у Києві. Піраміди належали пустелі; палаци, касарні й Університет так само. Порожня грандіозного простору покликана була підкреслювати їх ізольовану виключність.

Круглі колони порталу вісьмома вертикалями перетинали площину будинкового фронтопу. Загратовані ворота дворів Університету були завжди наглухо замкнені.

Людина або пересікала брукований сегмент майдану, або рухалась гранітними плитами пішоходів вздовж парканового муру. Мандрівка, сповнена,

можливо, пошани, можливо, безнадії, тривала вічність.

Наближаючись до цього червоного колоса, до цієї будівлі в уцегляненому одязі крові, людина почувала, що вона втрачає себе. Вона почувала себе задалегідь приреченою. Чотирикутні постаменти колон в порівнянні з нею були незмірно великі. Дубові масивні двері були прямі й високі, людина ставала малою на їх порозі. Щоб їх відкрити, треба було простягнути руку вгору над головою, — це був майже гієратичний жест, як перед входом в храм. Дотик до чавуну лишав на долоні відчуття холоду, і це почуття холоду, сполучене з м'язовою напругою, підкреслювало неміч людини.

В вестибюлі у студента відбирали його посвідку. Ніхто з непосвячених не смів стати причетним до містерій науки. Імперія оберігала спокій державного неруху.

Щілини коридорів були безмежні. Вони тяглись в несказану безвість і не мали кінця. Людина проходила повз амфіладу величезних вікон. Коридори звужувались, щоб знов бути високими. Ця ілюзорність суперечности, повтореної в своїй незмірності, вражала. Вона породжувала примари, що здавались примхливими привидами божевільних. Ще й досі я страждаю від снів, які примушують мене блукати по цих кам'яних щілинах, проходити безкраї пустелі коридорів. Двері аудиторій, що виходили в ці коридори й були завжди зачинені, зберігали мовчання схованої за ними тайни.

Імперія рескриптом імператора включила в свій регламент гуманізм і освіту як принципи, але як принципи, покликані створити не свободу індивіда, не його визволення, а дисципліну розуму. Університет був архівом державно-визнаних істин, ґатунком казарні, зведеної на ступінь храму. В армії дисциплінували рух людини, в Університеті її розум: Університет мав адміністративне призначення; він був функцією режиму.

Золоті гудзики на мундирі студента були сталого розміру й устійненої форми, на форменній тужовці студента, як поступка часу й моді, вони могли бути пласкі або опуклі, але в обох випадках вони несли на собі імперський герб, символ імперської могутности й величі, двоголового орла.

Місто, наблизившись, порушило цю симетрію ізольованости, цей ритм співвідношення простору й будинка, що з нього виходив будівничий. Воно оточило Університет метушнею домів, дрібних і випадкових, настирливих, як старці.

Але й тоді, коли місто наблизилось до Університету, й тоді, коли місто поглинуло його тишу, знищило велич його палацової відокремлености, навіть і тоді Університет продовжував панувати над усім простором.

Я стою коло вузького продовгастого вікна філософського семінару, який знаходився вгорі під дахом, я дивлюсь крізь нього, і я впевняюсь, що над усім грандіозним видноколом, яке простерлося передо мною, на захід і на південь, над блакиттю далечини панує цей гігант. Ніщо не заступає відстані. Усе довкола підлягло цьому будинкові, що титул імперського сполучив в своїй назві з згадкою про св. Володимира.

З Батієвої гори, з круч Арсеналу, з віддалі військового госпіталю, звідусіль ви бачили, що місто, навіть і огорнувши Університет по схилах гори кільцем домів, не змогло принизити його могутности.

Кам'яна фортеця зберігала свою всевладність. Будівля переборювала

спротив простору. В сивяві димці обрію полуменіла запалена сонцем червоночорна кров Університетських стін. Палав вогонь похмурого світла...

2.

Микола Філянський з освіти був архітект. Олесь — ветеринар. Що спільного має ветеринарія з поезією? Мій співрозмовник, до якого було звернене це запитання, що могло здатись чисто реторичним, замислено зауважив: „Дуже багато!..” Він не розвинув своєї думки, мені перешкодили розпитати його. Але я не припускаю, щоб між ветеринарією й поезією було щось спільне. В кожному разі не більше, як між віршами Олеса й поезією.

Письменники-модерністи з генерації 90—900 років, що, розриваючи з традиціями народництва в письменстві, модернізували українську літературу, були автодидакти. Письменники-самоуки, за освітою — недоуки. Ніхто з них не мав закінченої освіти, середньої або вищої.

Михайло Коцюбинський вчився в шаргородській бурсі. З бурси він перейшов до семінарії, з якої його виключили. В своїх автобіографічних згадках він взагалі волів делікатно обминати питання про свою освіту.

Чупринка, властиво, жадної. Вигнаний з усіх київських гімназій і, нарешті, знайшовши для себе притулок в гімназії „Общества родителів” на Тимофіїській вулиці, він у кожному разі далі сьомої класи не пішов.

На думку Євгена Маланюка, пишний півтораметровий бант химерної краватки, розлогий комір блюзи, довге волосся, панама або солом'яний бриль, вибічані штани — уся ця специфічна зовнішність поета покликані були в Миколі Вороному підкреслювати те, що бракувало йому, як поетові.. Було зневажливе пенсне, увічнене в епіграмі Зерова, і не було поета. Вони обидва не терпіли один одного. Микола Зеров Вороного й Вороний Зерова.

Я не хочу цими згадками щось закинути на адресу поета, що виявляв

до мене ознаки щирої й благоприхильної приязні, але я мушу згодитись, що Микола Вороний навіть і в ті роки, коли я його знав — в другій половині 20-тих років — надавав великого значення своїй живописній зовнішності. Знов таки: не стільки зовнішності, як живописності. Він хотів мати вигляд поета-артиста!..

На думку Дм. Ів. Дорошенка, Вороний був людина без певної освіти. Перед тим, як вибрати для себе шлях поета, він своєю діяльністю почав продавцем в бакалійній крамниці десь на півдні, не то в Таганрозі, не то в Ростові на Дону. Павло Богацький тримається дещо іншої думки. З того факту, що в 90 роках Микола Вороний одвідував лекції у львівському університеті, він робить припущення, що Вороний мав гімназійну матуру. Хто зна? Можливо!.. В кожному разі питання про освіту Миколи Вороного не настільки певне, щоб не викликати обговорення.

Що до Володимира Самійленка, то хоч він і вчився в Університеті і саме на філософічному факультеті, однак, як признався він сам, один погляд через скляні двері до залі, де, в присутності представника міністерства, перед урочистою комісією з професорів переводилися державні іспити, викликав у ньому такий жах, таке почуття непевності в собі, що він ніколи не наважувався складати іспити.

Поети цієї генерації культивували в собі зовнішність поетів і звичку до богомної безладности життя, але ніколи вони, за винятком Івана Франка, не виявляли жадного нахилу до вченої поезії, як науки, до творчої дисциплінованости вчених. В своїй творчості вони покладались на надхнення.

За цієї доби — кінець 90, початок 900 років — поезія й наука, література й літературознавство, творчість і наполеглива кропітка праця в архівах і бібліотеках існували окремо. Свобода надхнення була приналежністю поетів, дисципліна розумової

праці — приналежністю вчених, професорів Університету. Це були два способи ставитись до письменства, чітко відокремлені один від одного. Поети творили, учені досліджували їх творчість. Професорові так само не годилося бути поетом і вченому писати романи, як єпископові грати в футбол.

19 вік і навіть початок 20 знав це суворе розмежування фахів, функцій, чинів, освіти, клас. Робітник протистояв власникові фабрики. Колезький асесор статському радникові. Людина з дипломом Університету — людині з нижчою освітою. Офіцер — цивілістові. Існувала глибока різниця між тим, хто мав орден Станіслава чи Анни, і тим, хто був нагороджений Володимиром третього ступня на шию.

Згідно з доктриною Монтеस्कье, влада законодавча була відокремлена від влади виконавчої. Людина, що грає на гармоніку й директор Інституту Історії Академії Наук. Генерал і фурман, що розвозить молоко з молочарень по місту. Єфрейтор і імператор. Доковий робітник і міністер закордонних справ. Поети не писали дисертацій, вони не домагались звання професора, не здобувши наукових ступенів магістра або доктора.

Поезія й наука були два відрубні світи. Учені обмежувались тим, що розшукували по архівах і приватних збірках незнані документи, публікували неопубліковані листи, сперечались щодо дати народження письменника, розшифровували ініціали присвятих написів в поезіях. Павло Филипович був надзвичайно гордий, коли йому пощастило з'ясувати ініціали присвяти в одній з поезій Боратинського.

Іван Іванович Огієнко для своєї вступної лекції в Університеті вибрав тему: „Чи правильно поставлений наголос в „Полтаві“ Ол. Пушкіна: „Молчит музыка боевая?“ Він навів сотні прикладів з незліченної кількості авторів. Це був плід ре-

тельних студій. Потік імен, фоєрверк найнесподіваніших цитатій. Авдиторія була потрясена грандіозністю скрупульозної праці, що її перевів автор.

Коли Іван Іванович Огієнко скінчив свою сорокахвилинну лекцію, ствердивши, що поставити наголос в слові м у з и к а на другому складі, а не на першому, то не огріх з боку поета, не помилка, а, навпаки, стала традиція літературної мови, неодмінна приналежність мови барокового письменства, студенти в захопленні влаштували промовцеві гучну овацію.

Ще й досі в моїх ушах брентить відгук оплесків, що заповнили своїм гуркотом вузький простір шостої аудиторії, вікно якої виходило на луговину Ботанічного саду, і я бачу за катедрою худорляву постать промовця, з продовгастою борідкою, в форменному сурдуді гімназіяльного вченого. З несамовитим ентузіазмом ми, студенти, апльодували тоді новому доцентові Університету в ознаку щирого свого подиву й визнання.

Поza сумнівом, з усіх доцентських лекцій, виголошених в ті часи в Університеті, це була найблискучіша. Вона стала для мене наочним доказом того, як ретельний вчений дотиком чарівної палички з дрібною теми здібний створити казковий палац, шліфуючи, обернути камінець у блискучий діамант бездоганної ерудитії.

Дослідник сходив з катедри, як переможець. Декан йому тиснув руку. Студенти продовжували апльодувати.

Учені вірили в догмат партикуляризованої науки. Партикуляризували науку. Дрібнили дослід. Вони вірили в істину того, що лише партикуляризована наука, відокремлена від усіх інших і стверджена в своїй ілюзорній ізольованості, може бути визнана за науку. З фікції творили норму. Уявне й відносне зводили на ступінь реальности: З нічого робили щось.

Поети-модерністи 90 — 900 років були автодидакти. Чи знав хтось із них якусь чужу мову? Я не говорю про Лесю Українку, або Івана Франка. Я маю на увазі інших: Чупринку, Олесья, Вороного, Коцюбинського, Васильченка?

Уже наприкінці першого десятиліття 20 ст. починає накреслюватися злам. Поет стає ученим. Починалася ера вченої поезії. Поезія перетворилася в науку. Поет стає ученим. В поеті важко було б відокремити вченого й поета. Поети обертали свою поезію в об'єкт духових поетичних студій. Складали словники рим, досліджували структуру ямбу, оперували конструкціями хорєя, вивчали перебої, ямби, пірріхії, рахували зміни. Дослідники з студій віршу робили свій науковий фах. Борис Якубський працював над наукою про вірш. Федір Самоненко розгортав студії поетів 18 століття. Мій друг Віктор Петров в семінарії проф. Сергія Маслова виголосив доповідь про „Форму віршу в українському письменстві к. 16, поч. 17 ст.“ Передхоплюючи концепцію краківського проф. Лося про тонічний характер силабіки, він аналізував вірші Гарасима Смотрицького, що був двірським поетом у князя Василя Острозького.

Поезія й наука зближались. Література ототожнювалася з літературознавством. Поезія ставала здобутком літературознавців. Витворювався новий тип поета-дослідника, поета-архівіста, музейного робітника, аналітика, складача словників, колекціонера документів.

Проф. Володимир Перетц був перший, який з катедри Київського університету проголосив на своїх лекціях методології літератури: не щ о, а як. Не зміст а форма. Не пєт-громадянин, а поет-знавець свого ремесла.

З поетичної доктрини усувається принцип на д х н е н н я. Поети втрачають довіру до нього. Ніхто з поетів

нової генерації не пише з надхнення. Вони починають шукати для себе інших джерел: Знаходять їх скрізь, за єдиним винятком надхнення. Насамперед в зразках поезії, що ми її називаємо поезією клясиків.

Поети нового покоління, що приходять на зміну генерації Чупринки-Вороного-Олеся, не знають поетів без освіти. Серед них ще були поповичі, але вже не було бурсаків. Не було серед них також і ветеринарів. Ніхто з них не був вигнаний з гімназії. Університетський диплом був для кожного з них порогом, через який вони переступали на своїх шляхах до садів поезії.

Жаден не носив довгого волосся поета. Пишні барви краваток вабили їх виключно на оправках книжок. Вони не надавали значення зовнішній живописності, щоб відрізнятись від оточення. Ні в кому з них не було нічого акторського або театрального. Вони не робили нічого, щоб справляти враження поетів. Ніхто на вулиці, глянувши, не сказав би: „Це поет!”

Літературна праця й наукове ступенування сполучувались. Павло Филипович, Михайло Драй-Хмара, Володимир Отроковський, Михайло Калинович, Іван Галюк були залишені при Університеті як професорські стипендіанти для підготовки до професури.

4.

Перед студентом філософічного факультету було лише дві можливості: одна, напруживши всі свої духові здібності, ціною найбільших зусиль, забезпечити за собою вихід в професуру, і друга, пасивне низобіжне самоусунення в глуху безвість провінційного учителювання.

Шлях до професури був чітко накреслений. Він починався з писання медальної праці на тему, запропоновану від факультету. Домагаючись стати професорським стипендіантом, треба було одержати золоту медалу, саме золоту і в жаднім разі не срібну, бо срібна не гарантувала нічого. Бо-

рис Якубський, одержавши срібну медалу, не був залишений при Університеті.

Залишений при Університеті складав магістрантські іспити. Після двох вступних лекцій він здобував звання приват-доцента.

Усе це потребувало колосального напруження розумових і фізичних сил, тотальної мобілізації всіх духових ресурсів. Не всі витримували. Часто надмірність зусиль губила людину. Нищила її.

Володимир Отроковський був здібний і цікавий, надійний поет. Він писав в імпресіоністичній манері і в його поезіях фігурували „блакитні лисиці”. Примхуватий і небанальний образ блакитних лисиць в поезіях, які він зачитав в нашому колі, зробив його маркантним. Праця, яку він приготував в свої студентські роки в семінарі проф. В. Перетца, текстологічна розвідка, аналіза тексту і з'ясування редакцій однієї з літературних пам'яток 16—17 ст., принесла йому золоту медалу. Вона досягла нечуваного ще доти обсягу трьох тисяч сторінок. В своїй рецензії на роботу Володимира Отроковського, надрукованій в „Університетських известіях”, Волод. Перетц проголосив її зразковою; він ставив її в приклад „іншим авторам магістерських дисертацій”. Молодий дослідник міг пишатись з такої оцінки, з цього безумовного визнання, але кілька років несамовитої праці розхитали його здоров'я. Надмірність тягару, що лягла на його плечі, розчавила його. Праця підірвала організм, знесилила, спалила сховані всередині недуги, викликала їх на поверхню. За свій твір, золоту медалу, за право бути залишеним при Університеті він заплатив ціною життя.

Я пам'ятаю соняшний день на весні 1919 року. Після голодної катастрофічної зими прийшли перші ясні й теплі соняшні весняні дні. Заллята сонцем простяглася дряма перспектива Львівської вулиці. Я побачив Отроковського ще здалека. З малою

донькою він стояв на розі Діонісіївського завулка. Високий і худорлявий, він спирався на стіну будинка, дівчинка гуляла коло його ніг, бавлячись на тротуарі. Сонце лило світло на білий поваплений дім, вулицю, людину. Я спинився, ми привітались і я спитав: „Гуляєте? Грієтесь?..” „Та ось, — відповів він, — вивів доньку на сонце!” І ми стояли один проти одного, я і він, витягнений, в темносірому убранні, з руками, закладеними за спину, прихилившись плечима до стіни, і я думав про те, що власне, не так донька, як він сам для себе потребував якнайбільше відпочинку й сонця. І донька була приводом, а це його тягло життєдайне сяйво сонця. Він мав вигляд зовсім знесиленої, цілком виснаженої людини. Відбиток остаточної втоми лежав на його жовтавому обличчі. Чітко виокреслені кістки на скронях визначали геометричну структуру черепа. Він справляв враження вже приреченого. За якийсь місяць-два молодий учений і поет помер од крововилизу в мозок.

Його ховали в такий же соняшний день, в який я його бачив в останній раз. В широкому просторі, в ясных зеленкуватих присмерках посередині церкви стояла труна, обкладена квітами. Світло мармурових плит було спокійне й лагідне. Дружина, схилившись на коліна, нерухомо застигла коло труни. Кадильний дим здіймався вгору.

Сині лисиці стреміли в далечінь.

Мова не йде про неміч людини, що знесилила; мова не йде про індивідуальний виняток. Мова йде про міру вимог, про ситуацію, що складалась в ті роки для молоді, про фаховий, технічний рівень конкуренції. У проф. Андрія М. Лободи було при кафедрі літератури 17 залишених професорських стипендіатів.

Ті, що витримували на першому етапі, написавши медальну роботу і домігшись бути залишеним при Університеті, в більшості випадків не витримували після другого. Склавши

магістрантські іспити і досягнувши доцентури, вони здавали. Вони вже були вичерпані. Вони дали все, що могли дати, й тепер були ніщо. Дисертація лишалась ненаписаною. Спустошені, вони німіли. Чи мушу я згадувати прізвища, називати ймення?

5.

Що до Миколи Зерова, то він не був залишений при Університеті. З тих або інших мотивів він ухилився від тих каторжних випробувань, на які засуджували себе найздібніші з студентської молоді.

Усі інші з нашого кола: П. Филипович, М. Драй-Хмара, Ю. Клен — студіювали на відділі слов'яно-руської філології. М. Зеров вибрав для себе, відповідно до своїх смаків і уподобань, відділ клясичної філології. Та, не зважаючи на те, що він з фаху був клясик, свою дипломну роботу при закінченні Університету він написав не на тему з клясичної філології, як того можна було б чекати, не про когось з римських поетів, Вергілія, Горация або Катюла, а з зовсім іншої ділянки, що з клясичною античністю нічого спільного не мала.

Його дипломна робота була студією про Величка, Самовидця, козацьких літописців 18 ст. Цей вибір теми, перехід од клясичної філології до української історіографії 18 ст., од Вергілія до Величка і від Катюла до Самовидця був непослідовний з огляду на розмежування факультетських відділів, але він вказував на якусь іншу, свою власну, внутрішню послідовність: на прагнення сполучити клясичний філологізм з українським традиціоналізмом, студії античності з'єднати з замилюванням в українському барокко.

Що становив собою Зеров в ці студентські роки, коли він приятелював з Петром Горецьким, Віктором Романовськими, Осипом Гермайзем, підтримував зносини з українськими видавництвами, з Сергієм Титаренком, писав альбомні вірші, був ніжно закоханий в одну з Лобод?..

Певне, це було в першій половині 1925 року. Я був у Володимира Миколаєвича Перетця в його просторій академічній квартирі в старовинному будинкові на Мойці. Широкі східці вели мене десь вгору. Продовгастий багатовіконний передпокій був ясніший за великі кімнати мешкання з низькими стелями. Кабінет академіка був подібний на залу; він був завантажений збіркою давніх рідких рукописів і унікальних стародруків в шкіряних оправах 16—18 ст. Громіздкі фоліянти книг. Петроградське сталевосіре присмеречне світло.

На півночі Перетц загубив той свій яскравий смуглявочервоний колір обличчя, який він мав давніше в Києві. Дещо розплився. Втративши темпераментну пружність, він набув імпозантної поважності академіка. Він сидів у кріслі біля письмового стола, як люб'язний господар, з чорною круглою шапочною на голові, і розпитував мене про київські новини, про Академію, про життя, людей, зміни. „Ну, хто у вас там блищить, у Києві?” — спитав Перетц. Я назвав Зерова: цей блищить, незрівняний промовець, блискучий полеміст, ефектний оратор. „Пам'ятаю, — зауважив на відповідь Перетц: — Зеров був блідий студент!..”

Я не знав Зерова в студентські його роки і мені важко сказати щось з приводу висловленої оцінки. Перетц був людина категоріяльних тверджень і безапеляційних присудів. Я не припускаю, щоб Микола Костевич міг колись не бути собою, бути безбарвним, не бути яскравим, бути невиразним, але я не думаю, що помилявся й Перетц.

В студентські роки Зеров не зробив спроби вроси в академічний ґрунт, стати вченим. Та й згодом, будучи уже професором КІНО (Київського Інституту Народної Освіти), в своїх літературознавчих студіях, як історик літератури, він не виявляв ні інтересу, ані нахилу до праці в архівах, до розшуків неопублікованих документів, їх публіка-

цій, до вузьких і детальних причинкових дослідів. Жадна його розвідка не несе на собі тягару апаратних додатків. Він писав статтю задля самої статті, а не задля приміток до неї. Так само він не брався працювати над спеціально дисертаційною темою й не готувався захищати роботу на ступінь доктора.

Товариство він любив більше, ніж самоту кабінету. Він був ретельний і вправний, досконало точний працівник, але далеко вище він цінив можливість живої розмови. Він цінив естетичну досконалість довершеного, саме те, що ніколи не було властиве ні Перетцеві, ані „перціанцям”.

6.

Микола Зеров закінчив Університет без медальної праці й при Університеті залишений не був. Зрікшись однієї каторги, він вибрав для себе іншу. Позбавлений можливості осісти в Києві, він опинився в Златополі на посаді вчителя латинської мови в хлоп'ячій гімназії.

Не слід творити жадних ілюзій щодо цих часів перед революцією. Не слід мріяти про золотий вік в минулому, на зміну якому приходиться залізний. Передреволюційну дійсність слід сприймати такою, якою вона була насправді. Панувала тиша, але вона не була ідилією. Не існувало декретованого примусу, людина не була підпорядкована числу і пляну; вона навіть могла плекати в собі ілюзію, що вона вільна в виборі своїх шляхів і в визначенні власної своєї долі; насправді ж її стиснено якнайщільніше, загнано в вузьку щілину, в цілковиту безперспективність, притиснено до стіни, й вона, знесилена, нездібна була чинити опір. Чехов, Леонід Андреев, Купрін відобразили людину цього часу.

Зеров опинився в Златополі, бо він уже не належав собі. У нього не було іншого вибору. Глухе степове містечко. Власне, велике село на межі Київщини й Херсощини, забуте

людьми й Богом, одрізане від цілого світу. Навіть залізниця обминала це містечко.

Небо, чорноземлі, степ! Розораний простір, що здається безмежним, де нема нічого, окрім безодні неба та вузької смуги далекою обрію. Чорноземна пустеля позначена в своїй порожнечі на обрії горбами скитських курганів.

Мені здається, що пам'ять мені не зраджує, і я чітко зберігаю в своїй згадці враження від Златополя, яким я його бачив колись. Ця довга подорож на переповненій балагулі по степу від станції до містечка, сонце, яке згасає на обрії, так званий готель, подібний до постійного двору. На величезному просторі базарного майдану білий паркан довкола дерев'яної церкви й кілька похилих акацій, що ростуть на цвинтарі. Утоптаний чорний плац з купами кінського гною, з сміттям і соломою, що їх змітає й жене степовий вітер, з рядами столиків, вбитих у землю, з срібносивим, курявою вкритим бур'яном, що кущами росте під парканом церковного цвинтаря. Істеричні кози, ідіотично нахабний містечковий цап.

На одному кінці містечка скупчились муровані з жовтої цегли урядові будинки, втім числі двоповерховий будинок гімназії, а на другому кінці, осторонь від містечка, в долині розташувався масток, садиба з садом і довгою тополевою алеєю, великий будинок власника хлібних млинів і цукроварень, експортера збіжжя, мільйонера Бродського. Два полюси, два відокремлені світи, що протистояли один одному, між якими простяглися дрібні дерев'яні халупки, чорні занедбані й зневажені житла місцевої людности, без садків і без зела, що в їх стисненій гушавині загубилася старовинна бароккова синагога, славетна своєю мистецькою дереворізьбою й архітектурою.

Опинитись в Златополі-це значило опинитись поза життям, за бортом життя, в цілковитій владі степового безкрайого простору, зазнати пораз-

ки, добровільно викреслити себе з списку живих, без жадної сподіванки на порятунок.

Скитський степ. Шосе, яке зв'язало містечко з станцією й простяглося через містечко вздовж урядових будинків. Небруковані вулиці. Масна грязюка. Осіння сльота. Зимові чорні порожні вечори. Невеличка кімнатка з ліжком, столом і фікусом в діжці біля вікна в якійсь випадковій родині. В день лекції в гімназії і вечорі учнівські зошити з латинськими екстемпоралія, що їх треба правити.

Приятелювання з гімназіальною викладачкою французької мови, поївкою з Волині. Подорож влітку під час ферій на Волинь в гості до її батьків. Пам'яткою цієї подорожі лишився сонет, що згодом увійшов до складу „Камени”: „Землі волинської родюче лоно”, „Скорпіон”, — поезія з цілковито затушкованим любовним звучанням.

Миколі Костевичеві нелегко далися ці кілька років перебування в Златополі. Тут він втратив свої зуби і примушений був лікувати нерви в київських водолікарнях.

Якось, уже згодом, після революції, в Баришівці, зайшовши до мене, в сирій дощовий осінній день, Микола Костевич запитав мене: „Чи ви стоїте біля вікна й дивитесь годинами крізь нього?” Я не збагнув відразу сенсу запитання. Я? Біля вікна? Навіщо? Що можна побачити крізь вікно? Невизначене, завжди тотожне собі ніщо злиденної вулиці, мокре гілля дерев, дощові калюжі між камінням шосе, почорнілий від дощу дерев'яний паркан на протилежному боці вулиці? Ні, я не мав ніколи подібної звички. „А ось Освальд Федорович робив так!..”

Певне, з боку Зерова це було тільки перенесене на іншого самовизнання! Годинами стояти перед нерадісною одноманітністю містечкового ландшафту... Очевидячки, вже перебування в Златополі навчило його цього.

Що чекало Зерова, викладача латини в гімназії глухого містечка, відкритого для всіх вітрів світу, якщо б не трапилася революція? Усе можна було передбачити наперед до самого кінця: за вислугою п'ятиліток чергові надвишки до платні, орден Анни й Станіслава, чин статського советника і, як найбільше життєве й службове досягнення, як завершення учбової й адміністративної кар'єри — посада інспектора гімназії денебудь в Прилуках, Черкасах або Білій Церкві, в міжчасі співробітництво під псевдонімом в „Раді”, вірші й критичні статті, надруковані іноді в „Літературно-Науковому Вістнику”, нарешті, за вислугою літ, відставка з мундиром і пенсією, — ще раз повторений життєвий шлях Щоголева або Івана Нечуя-Левицького. Шлях компромісу, примирення, покірливого узгіднення з дійсністю. Зігнутись під вагою тягару й спробувати його нести.

Щоправда, була ще одна можливість, особистого бунту, розриву з оточенням, подорожі до Таїті. Залишити містечко, зректись державної служби, відмовитись од певности, засудити себе на непевність, зневірितись і поневірятись, секретарюючи в якомуньбудь літературному журналі, часописі або видавництві. Дійти до межі. Переступити через межу, опинитись в безмежному, де не існує вже жадних обмежень і жадних норм. Наважитись зробити те, що зробив Гоген, коли він кинув родину, жінку, п'ятеро дітей, посаду урядовця в банку, Париж задля екзотики самотнього острова, загубленого на Тихому океані, хижки, вкритої пальмовим гіллям, тринадцятилітньої жінки-коханки, повіривши Дені Дідро, що найщасливіші люди живуть на Таїті.

І був ще третій шлях, третя можливість, коли людина повстає проти себе, рве з дійсністю, руйнує цілко-

вито дійсність назовні, щоб ствердити єдину і виключну абсолютну дійсність свого ізольованого „я”. Шлях в хворобу, нервового потрясення, абсолютної свободи суб'єктивного. Я вже згадував: таке було. Була нервова хвороба, лікування в водолікарнях.

Революція принесла звільнення. Вона повернула його до Києва, розкрила перед Зеровим всі шляхи, що досі лишилися для нього герметично замкненими. Починаючи з можливости жити й учителювати в Києві, викладати латину не в Златополі, а в Київській українській гімназії. Усе неможливе ставало можливим. Редакторське крісло в „Книгарі”, співпраця в видавництві „Друкаря”, участь в бароковому гуртку Нарбута, приятелювання з Петром Януарієвичем Стебницьким, Павлом Зайцевим, Павлом Филиповичем.

В ці перші роки революції Зеров знаходить себе, він стає таким, яким він був весь час, поки він був живий, жвавий, експансивний, рухливий, як живе срібло, надзвичайно чемний і коректний, людина високого й відкритого розуму і в жаднім разі не ідеолог і тим менше не ідеолог в гурті неоклясиків, супроти твердження Святослава Гординського: „Зеров був ідеологом київської групи неоклясиків”. („Дві постаті”, „Вісті”, ч. 39—81). Метр, але не ідеолог. Бо метр і ідеолог — це не те саме.

Однаково закоханий в античність, в українське барокко і французький парнасізм Леконт де Ліля й Ередія; бібліофіл і бібліограф, швидше критик, ніж історик літератури, ніколи не „перціянець”, ані „лободист”. Людина оцінки, гурмєн і естет, що виче над усе ставив мистецькі, естетичні ідеалності; провозвісник грецького ідеалу калогатії: вроди-добра, ототожнених і злитих. Врода як добро, і добро як врода.

